

·презентації; прес-конференції; фінансування суспільно корисних заходів і спонсорство; виставки і деякі спеціалізовані ярмарки.

Процес планування рекламної кампанії підприємства можна розбити на такі етапи:

1. Мета рекламної кампанії. Ціль може полягати у формуванні імені, престижу фірми, для того, щоб згодом зайняти міцне положення на ринку. Також метою може бути просто збут товару. Іншими словами цілі можуть бути економічними і неекономічними.

2. Вивчення об'єкта реклами. Підприємство займається, як рекламою окремих продуктів, так і рекламою фірми в цілому. Також свою рекламну політику фірма повинна будувати на здатності чимось виділитися серед конкурентів на загальному ринку (якщо такі є), забезпечивши споживачам унікальний вид товару чи послуги, всіляко підкреслюючи високу кваліфікацію своїх працівників, специфічні властивості товару, перевага його перед іншими фірмами. Важливо знайти те, до чого споживач найбільш чуттєвий.

3. Виділення цільової групи. Перед тим, як приступити до подальшої розробки рекламної політики і стратегії, потрібно мати чітке представлення про свою цільову аудиторію, яка піддається рекламному впливу. Цільова аудиторія впливає на рішення про те, що сказати, як сказати, коли сказати, де сказати і від чийого імені це сказати.

4. Вибір звертання. Коли вже визначена бажана відповідна реакція аудиторії, розробляється ефективне звертання. Створення звертання припускає рішення трьох проблем: що сказати (зміст звертання), як це сказати логічно (структура звертання) і як виразити зміст у вигляді символів (форма звертання).

Отже, реклама вимагає великих грошей, які легко можна перетворити в ніщо, якщо фірма не зуміє точно сформулювати задачу, прийме недостатньо продумані рішення щодо рекламного бюджету, звертання і вибору засобів реклами, не зуміє зробити оцінку результатів рекламної діяльності. Завдяки своїй здатності впливати на спосіб життя реклама залучає до себе пильну увагу громадськості. Постійно підсилюється регулювання покликане гарантувати відповідальний підхід до здійснення рекламної діяльності.

Останнім часом реклама міцно обґрунтувалася в нашому житті. Відкриваються різні установи, що навчають мистецтву реклами. Залишається тільки вірити, що з кожним роком рівень її якості буде підніматися усе вище і вище, і вона стане дійсно надійним провідником споживача у світі величезної кількості товарів і різних послуг.

1. Айзенберг М. Менеджмент реклами. - Москва, ТОО "ИнтелТех", 2003; 2.Валовая М. 13 бесед о рекламе. – Москва,1994; 3. Викентьев И. Прийоми реклами і Public Relations. – Санкт-Петербург; Триз-шанс,1995; 4. Котлер Ф. Основы маркетинга. - Москва, "Бизнес-книга", "Има-Кросс Плюс", 2005; 5. Дихтль Е., Хершген Х. Практический маркетинг. - Москва, "Высшая школа" 2005.

Кулеба О.*

Олег Ольжич – «камінь з Божої праці»

О.Ольжич – це надзвичайно яскрава особистість, що поєднує в собі поета, в якому присутня ніжність, любов, творчість, та військового керівника, що характеризується організованістю і силою духу. Ніжність і сила, здавалось, не поєднуються!

Проте, це - Керівник, що не командує, а звертається з проханням, не кидає в бій, а прагне відродити в людини, в народі людську й національну гідність, спрямувати людей на конструктивну працю навіть в умовах війни. І, водночас, поет, що у своїх віршах закликає до боротьби, до відваги та дії..

Ольжича характеризують як людину широкої ерудиції, великої скромності, державного мислення, котра вмiла слухати людей, розмовляти з ними, знаходити одностумців, запалювати й надихати їх.

Хто ж таки Ольжич? Відповідь на це запитання спробуємо дати у доповіді.

---

* Кулеба О. – студентка спеціальності документознавство та інформаційна діяльність, кафедра історії, теорії та практики культури.

Постать Олега Кандиби (а саме це справжнє прізвище) постає в трьох образах: поет, науковець та політик. Почнемо з Ольжича - поета, бо саме в цій сфері він найперше самореалізувався. Писати вірші почав ще у дев'ять років. А в оповіданні «Рудько (Життєпис одного півня)» заторкнув ще й в дитинстві філософську думку, що ми менше знаємо, що відбувається в душі півня, ніж той півень знає про нашу душу.

Творчість Олега Кандиби характеризується досконалістю мистецької форми, посиленням історизмом. Минуле поет завжди проектує на сучасність, осмислює його як невід'ємну складову сьогодення. Його вірші – кам'яні, пророчі, суворі. Вони поривають до незбагнених вершин і відбивають ритмом походу. Перші короткі стакавто, віршики, а далі - цілі цикли. Пройняті ідеєю відродження і процвітання України, друкувались на сторінках емігрантської періодики, здебільшого у редактованому Д.Донцовим львівському журналі «Вісник» поряд з поезіями Є.Маланюка, Л. Мосендза, Олени Теліги, згодом Юрія Клена. Відтак поети отримали умовну назву «вісниківської квадриги». Збірки Олега Ольжича «Рінь» (Львів, 1935), «Вежі (Прага, 1940), «Підзамчя» (1946) відмінні як за змістом, так і за формою[1].

Першій та останній властива витонченість поетичного стилю, інтелектуальна напруга, в якій вчувається почерк ученого. Проте живилася чистим ліричним джерелом, у них немає сцієнтизму. Тут поет пророкує суворим, стислим віршем прихід нового віку. Він показує різні думки, погляди, судження на дійсність, вміння вибрати те, єдине. Чисте джерело спраглої української душі, яке дасть сили вистояти. Нащо слова? Ми діло несемо.

Ніщо мистецтво і мана теорій.
Бо ж нам дано знайти життя само
В красі неповторимій і суворій.
Що вибереш, чи образ бездоганий,
А чи праобраз для усіх один?
Міцніша віра і дзвінкіший він
за словоблудіє і за тимпани!
Ось. Сходить, виростає, розцвіта
Благословеніє не форма – сути.
Одвага. Непохитність. Чистота.
Милуйтеся! Беріть! І будьте, будьте!...

Друга – пронизлива імпресіоністичним спалахом почуттів, позначена яскравою тенденцією політичного гасла. Є прямим висловом української революційної дійсності. Поет написав її своєю молодістю, власним життям, з головою поринувши в небезпечну діяльність. Водночас, три книжки мають спільну рису: підкреслену історіософічність, де минуле, сучасне витворюють складну й нерозривну проблему. Фах археолога чи не найбільше виявились у збірці «Рінь», історія тут постала як жорстоке самоствердження чи фатальна розірваність, і лише зрідка спалахувала світла тональність естетизованого первісного гомеостазу (« Наше плем'я не є велике», або «Скільки сонця ллється на землю...»). Багата на драматургію думки й почуття лірика Ольжича одшадна в художніх засобах, тяжіє до класично випрозореної форми. Саме в цьому він стояв чи не найбільше з-поміж «вісницької квадриги» до київських неокласиків і, до речі, цього не приховував.

За аскетичною афористичністю строф лірики Ольжича постає напружена думка борця, що простує над прірвою екзистенційності до великої мети. Все це на повен голос пролунало у «Вежах», де замість заглибленості в історію відчувається гаряче дихання сучасності, риторичні формули – гасла відтворюють атмосферу тривоги й готовності до боротьби[2].

Помітне місце у збірці посідала поема –хроніка «Городок. 1932», де йшлося про суворе життя українських підпільників за умов офензиви. Друга частина «Веж» складає цикл «Незнайомому воякові» - своєрідна естетизована програма українського підпілля тих літ. Виступаючи з прямим осудом безперспективної інертності українства, Ольжич закликає не примирятися з принизливим животінням раба. Ця поема сприймається як духовний заповіт нащадкам, - чується в ній виразний відгомін і Шевченкового «Як умру...» і Франкового «Гімну».

«Підзамчя» - посмертна збірка Ольжича, хоча він її підготував ще в 1940р. Тут змальовано життя звичайних людей з їхніми радощами і болями. Вона синтезувала творчі пошуки поета часів «Ріні» та «Веж», засвідчила високу культуру його художнього мислення, схильність до

філософських узагальнень духовної дійсності, її драматичних колізій. Поета завжди цікавили горді й нескорені постаті («Муки св. Катерини», «Пророк»)[4].

У цьому творі жорстокість доби зумовила появу чітких, як удари каменотеса рядків, де викладалося власне покликання, й уявлявся власний кінець. Його лірика – це сповідь воїна, відкритого й чесного в бою, який чітко усвідомлює, що ціною власного життя прокладає шлях до свободи. До виборення права бути органічним складником генетичної пам'яті народу («Триптих»).

Якщо ж порівнювати Ольжича – поета і політика. То вартує відзначити. Що коли в поезії простежуємо силу, дієвість, то в політичному житті на перший план виходить розсудливість, мудрість та далекоглядність.

У 1929 році стає членом Організації Українських Націоналістів, заснованої цього ж року Є. Коновальцем. Невипадковий і перший партійний псевдонім Ольжича – Ідеаліст, адже перший пункт «декалогу» Миколи Міхновського проголошував кредо справжнього націоналіста: «Одна – єдина. Неподільна від Карпат аж до Кавказу самостійна вільна Україна – оце національний і всеукраїнський ідеал. Нехай кожна українська дитина тямить, що вона народилась на світ на те, щоб здійснити цей ідеал». І цю ідею сповідував Кандиба, стверджуючи водночас: «Народ, який вірить, що якась суміжна країна або імперія збудує йому державу, ніколи не зможе стати на власні ноги і буде завжди паралітиком, а його політичні групи будуть задніми колесами для чужих ангентур».

Після вбивства Є.Коновальця О.Ольжич, готовий до чергових акцій з ліквідації українських патріотів, виконує і розвиває ідеї глави Проводу Українських Націоналістів: утворює Культурну Референтуру ОУН, що являла собою 15 комісій державного планування: фінансову, шкільну, сільськогосподарську, промисловості і торгівлі, експлуатації природних багатств тощо. Бере участь у проголошенні демократичної Карпатської України, очоленої А.Волошиним, знищеної 14 – 15 березня 1939 року угорськими фашистами у змові з Гітлером. Кандиба потрапляє до хортистської тюрми, але за деякий час вдається вийти з неї.

У 1940 році стався розкол ОУН. Ольжич, належав до фракції мельниківців, під час Другої світової війни очолив відділи ОУН на Правобережжі України, зокрема в Києві, був одним з фундаторів Української національної ради (5 листопада 1941 року), якою керував М. Величковський.

На початку радянсько-німецької війни 1941 – 1945 року переїхав до України разом з Буковським, прийняв участь у формуванні місцевої адміністрації та поліції.

Оскільки рейхкомісаріат наприкінці 1941 року заборонив діяльність ОУН, то вона перейшла у підпілля, переїхавши до Львова. У травні 1942 року Почаївська конференція ОУН (М) обрала О.Кандибу заступником голови ПУН та головою Проводу на українських землях. У січні 1944 після арешту А. Мельника перебрав посаду Голови ПУН. Одружується з дочкою літературознавця Леоніда Білецького – Катериною (Калиною). Проте подружнє життя було недовгим. Заарештований гітлерівцями Ольжич потрапив до концтабору Заксенгаузен, де 10 червня 1944 року був закатований гестапівською трійкою (Вольф, Вірзінг, Шульц).

Із свідчення політ'язнів: «Ольжича привезли у фашистський табір Заксенгаузен на початку червня. Його відразу помістили до бараку суворої ізоляції. Поет сидів у камері № 14, його брали на допити кожного дня. Приводили лише на ніч або обід... Востаннє його забрали на допит 9 червня. Вночі внесли до камери напівмертве тіло. Наступного ранку наглядачі виявили в камері неживого Ольжича. О 19 – й годині небіжчика внесли в крематорій. Сталося все майже так, як він благав у давньому, 1931 році [2].

Немає могили Ольжича, оскільки прах спалили і розвіяли за вітром, але ми знаємо місце, де народився, і місце, де його закатавали. Забути О.Ольжича не маємо права - це ж одна із найсвітліших постатей в українській історії!

1. Ю.Ковалів. Історія української літератури ХХ ст. – КН.2. – К.:Либідь,1998; 2. Ольжич О. Незнаному Воякові.: Заповідане живим. – К.: Фундація ім. О.Ольжича, 1994. – 431 с.; 3.Ільницький М. «Відвага і любов самопосягати»Життя і творчість Олега Ольжича// Дзвін.- 1992.- №.11 – 12. – С.127 – 135; 4. Войтенко В. Срібло ясної сурми: Про поета О.Ольжича // Слово Просвіти. – 2006.- №36 – С.10.